

POSTANOWIENIE

21 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Krajewski

na posiedzeniu niejawnym 21 grudnia 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa V. spółki akcyjnej w W.
przeciwko C.O., S.O. i B.W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej B.W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z 15 marca 2022 r., I ACa 404/21,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od B.W. na rzecz V. spółki akcyjnej w W. 4067 złotych zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3) przyznaje od Skarbu Państwa–Sądu Apelacyjnego w Łodzi na rzecz adwokat D.K. 2700 złotych kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu pozwanej B.W. w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 15 marca 2022 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację pozwanej B.W. od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z 22 stycznia 2021 r. wydanego w sprawie o zapłatę.

Wyrok Sądu Apelacyjnego został zaskarżony skargą kasacyjną przez pozwaną B.W. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca wskazała, że „skarga kasacyjna dotyczy kwestii związanych z zakresem, ważnością i

skutecznością zaciągania zobowiązań kredytowych, w tym przypadku, zaciągania zobowiązań z umowy kredytu konsolidacyjnego”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona powodowa wniosła m.in. o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z kwotą 17 złotych uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zamyśle ustawodawcy skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi źródło w interesie publicznym, w szczególności w postaci zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wywiodła, że skarga powinna zostać rozpoznana merytorycznie przez Sąd Najwyższy, gdyż dotyczy kwestii związanych z zakresem, ważnością i skutecznością zaciągania zobowiązań kredytowych, w tym przypadku – zaciągania zobowiązań z umowy kredytu konsolidacyjnego. Podobnie jak w przypadku tzw. umów kredytowych, również na tle niniejszej sprawy, dotyczącej kredytu udzielonego w złotych polskich, pojawia się kwestia asymetrii w zakresie kształtowania relacji umownych między bankiem a kredytobiorcą. Stosownego wywodu prawnego skarżąca nie wiąże z żadną z przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Wyklucza to przyjęcie przez Sąd Najwyższy wniesionego środka zaskarżenia do rozpoznania. Na etapie postępowania kasacyjnego nie jest bowiem rolą Sądu Najwyższego zastępowanie strony skarżącej i przeprowadzanie

samodzielnej analizy twierdzeń wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, aby na ich tle zidentyfikować jakąkolwiek z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Mając na względzie powyższe argumenty, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). W przedmiocie należnych powodowi kosztów postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 4 oraz art. 99 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy przyznał, stosując *per analogiam* § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Taka podstawa określenia wysokości kosztów została uznana za właściwą ze względu na stanowisko zajmowane przez Trybunał Konstytucyjny co do bezpodstawności zróżnicowania wynagrodzenia pełnomocników ustanawianych z urzędu oraz ustanawianych z wyboru (zob. wyroki: z 27 lutego 2018 r., SK 25/15, OTK ZU, z. A, poz. 11; z 23 kwietnia 2020 r., SK 66/19, OTK ZU 2020, z. A, poz. 13; z 20 grudnia 2022 r., SK 78/21, OTK ZU, z. A, poz. 20; z 19 kwietnia 2023 r., SK 85/22, OTK ZU 2023, z. A, poz. 41; z 20 kwietnia 2023 r., SK 53/22, OTK ZU 2023, z. A, poz. 49; z 13 czerwca 2023 r., SK 83/19, oraz postanowienie z 20 kwietnia 2020 r., S 1/20, OTK ZU 2020, z. A, poz. 14). Określając wysokość kosztów na tej podstawie, bezzasadne jest powiększanie ich o podatek od towarów i usług.

(E.M.)

[ms]

